

Úmysly mší svatých od 15. srpna do 11. září 2005

Ranní mše sv.

R: Ne 8.30 hod.

R - farní kostel Povýšení sv. Kříže ve Starém Rožmitále

m: Čt 8.00 hod.

m - městský kostel sv. Jana Nepomuckého na náměstí

Večerní mše sv.

M: Út, St, Pá, So 18.00 hod.

M - městský kostel sv. Jana Nepomuckého na náměstí

V: Pá 17.00 hod.

V - kaple sv. Anny ve Voltuši

Po 15.8. M	mše sv. není	Po 22.8.	mše sv. není
Út 16.8. M	Za Františka a Marii Matějkovy a jejich rodiče	Út 23.8.	Za † Boženu Dvořákovou a oboje rodiče
St 17.8. M	Za Milenu Pourovou a její rodiče	St 24.8.	Za Františka a Marii Hoyerovy, Josefa a Antonii Krejcarovy a jejich syna Rudolfa
Čt 18.8. m 8.00 hod.	Za Annu a Josefa Hulmanovy	Čt 25.8. m 8.00 hod.	Za Marii a Ladislava Opršalovy
Pá 19.8. V M	Na dobrý úmysl Za rodinu Holanovu	Pá 26.8. V M	Na dobrý úmysl Za † Milenu Kohoutovou
So 20.8. M	Za † Josefa Mareše a rodiče, Albínu Beranovou a rodiče, rod Rážů a Fousků	So 27.8. M	Za dceru Radku a d. v o.
Ne 21.8. R	Za Františka Kodata a celý rod	Ne 28.8. R V	Za Františka a Marii Kovařkovo

Po 29.8.	mše sv. není	Po 5.9.	dovolená - mše sv. celý týden není
Út 30.8. M	Za Marii Brinzovou, Petra Brinzu, Juraje a Michala Brinzovy a oboje rodiče	Út 6.9.	Mše za Pavlu Pospíšilovou a d. v o. bude odsl. v místě pobytu
St 31.9. M	Na dobrý úmysl	St 7.9.	Mše za Ludvíka Brožka bude odsl. v místě pobytu
Čt 1.9. m 8.00 hod.	Na dobrý úmysl	Čt 8.9.	Mše za Marii Jeníčkovou, rodiče a sourozence bude odsl. v místě pobytu
Pá 2.9. V M	Za Josefa Částku, celý rod a d. v o. Za Růženu Failovou, manžela, syna a d. v o.	Pá 9.9.	Mše za Miroslava Matouška a jeho rodiče bude odsl. v místě pobytu
So 3.9. M	Na dobrý úmysl	So 10.9.	Mše na dobrý úmysl bude odsl. v místě pobytu
Ne 4.9. R	Za farnosti	Ne 11.9. R	Za farnost

Pro vnitřní potřebu vydává Římskokatolická farnost Starý Rožmitál, Rybova 1, 262 42 Rožmitál pod Třemšínem
☎ 318 665 182 Uzávěrka příštího čísla je ve středu 31. 8. 2005. Redakce: P. Ivo Prokop, Ivana Hoyerová
V příspěvcích Z historie je doslovným citacím z farní kroniky ponechán jejich původní pravopis i stylist. úprava.

FARNÍ ZPRAVODAJ

Římskokatolické farnosti Starý Rožmitál

Číslo 14 Ročník II 14. srpna 2005

Nanebevzetí Panny Marie

Tento svátek je kamenem úrazu pro nekatolíky, protože není jasně dosvědčen v Bibli. A dalším kamenem úrazu je naivní představa o nanebevzetí: že by se Panna Maria vznášela na obláčku, až by úplně zmizela někde „v nedohlednu“. A aby těch „kamenů úrazu“ nebylo málo, i ostatní světci jsou „nanebevzatí“, protože hledí na Boha tváří v tvář: liší se tedy v něčem nanebevzetí Panny Marie?

Pokusme se na tyto otázky odpovědět. Snad nám pomůže latinský název tohoto svátku „Assumptio Mariae - Přijetí Marie“. Jen u Krista hovoříme o svátku „Nanebevstoupení Páně“, což má vyjadřovat, že se vlastní mocí vrátil tam, odkud vyšel. „Přijetí Marie“ má ale vyjádřit, že Marie byla jako první člověk s tělem a duší přijata ke slávě Boží. Také Marie sice (jako sám Kristus) prošla smrtí, ale smrt ji nemohla zadržet. Tak měla již předem, v co jsme vždy doufali: „vzkříšení těla a věčný život“

Je sice pravda, že všichni svatí jsou „nanebevzatí“, ale jen Maria zažila doslova na vlastní kůži proměnu těla. Jedině ona zažila to, co samotný Ježíš: vykoupení, obnovení těla. Tak jako zmrtvýchvstalý Kristus měl duchovní, prozářené tělo, podobně i Panna z Nazareta. Co to je „obnovené tělo“? Vyděme nejprve ze Starého zákona. V 2 Kr 5,14 najdeme docela osvětlující pasáž: „Náman (nemocný malomocenstvím) sestoupil a ponořil se sedmkrát do Jordánu podle slova muže Božího. A jeho tělo bylo opět jako tělo malého chlapce.“ Tedy se jeho tělo obnovilo, vrátilo se do „mladých let“. Možná i proto sv. Tomáš Akvinský mluví o tom, že vykoupené tělo vypadá zhruba jako v šestnácti letech: ve věku, kdy je člověk v plném rozkvětu mládí a přitom v určité fyzické zralosti.

To je však málo. Kromě obnovy je tu ještě i proměna těla. Je těžké si něco takového přesněji představit, proto Písmo používá různé obrazy. Izajáš 61,10 obsahuje tato jásavá slova: „Velmi se veselím z Hospodina, má duše jásá k chvále mého Boha, neboť mě oděl rouchem spásy, zahalil mě pláštěm spravedlnosti jako nevěstu, která se kráší svými šperky.“ A proměnění Páně dosvědčuje, že proměna se zračí i na tváři: „Ježíšova tvář zářila jako slunce a jeho šat byl oslnivě bílý“ (Mt 16,2). Že se jedná o viditelnou proměnu, to vyznává i sv. Pavel v sugestivním úryvku: „Na odhalené tváři nás všech se zrcadlí slavná zář Páně, a tak jsme proměňováni k jeho obrazu ve stále větší slávě - to vše mocí Ducha Páně“ (2 Kor 3,18). Jinými slovy - Boží přítomnost je tak silná a pronikavá, že proměňuje celého člověka, dokonce přetéká (nejen z duše, ze srdce, ale i zvnějšku, z těla). Je to přetékající Boží sláva. Proto se dá říci o Marii (ale také o každém, kdo zažije Boží

moc ve vzkříšení těla) - „oděná sluncem“ (Zj 12,1). To je nepředstavitelné! My se nedokážeme dlouho dívat na slunce, natož abychom sami zářili jako slunce nebo jako hvězdy (Dan 12,3). Tak intenzivní bude Boží záře!

Toto vše tedy Panna Maria už prožívá - a k čemu nám slouží tento svátek? Máme-li parafrázovat výrok sv. Bernarda (na slavnost Všech svatých), tento svátek není pro ni, ale pro nás. Proč? Povzbuzuje nás, abychom se nechali proměňovat Kristem už teď, abychom tak jednou zažili přetékající Boží slávu.

A sv. Bernard dále nabádá: „Vzchopme se už konečně, bratři, povstaňme s Kristem, usilujme o to, co pochází shůry, a myslíme na to. Vzhlížeje s touhou k těm, kteří touží po nás, spěchejme k těm, kteří nás očekávají, předložme přání svého srdce těm, kteří nás vyhlížejí. Přejme si nejen být ve společnosti svatých, ale mít i účast na jejich štěstí, a toužíme-li po jejich přítomnosti, ucházejme se velmi horlivě také o to, abychom měli účast na jejich slávě. V této ctižádosti není nic zhoubného a vroucí touha po takové slávě není nic nebezpečného. A druhá touha, která nás naplňuje při slavení památky svatých, směřuje k tomu, aby se i nám ukázal Kristus, náš život, tak jako se ukázal jim, a abychom se také my s ním ukázali ve slávě.“

A tak, přestože nám nohy neslouží jako dřív, sluch, zrak, paměť nám slábnou - čekáme, že dostaneme nové tělo (nové nohy, ucho) - nebude to však návrat zpátky (do našich šestnácti let), ale život prozářený Boží přetékající slávou.

Podle různých pramenů sestavil P. Ivo Prokop

Podobenství o vědci

Duše německého vědce vstoupila po jeho smrti do světa duchů. V dále viděl nepopsatelnou slávu nebe a nekonečnou radost těch, kdo tam přebývají. To, co viděl, ho ohromilo, ale jeho rozum a skepse mu stály v cestě a bránily mu vstoupit do království blaženosti. Proto se začal hádat sám se sebou: „Není pochyb o tom, že to všechno vidím, ale jak si mohu být jist, že to je skutečné, a ne jen podvědomá iluze? Použiji tedy kritické zkoušky za pomoci vědy, logiky a filosofie; pak se ukáže, zda toto zdánlivé nebe skutečně existuje.“

Tehdy andělé, kteří přebývali na tom místě, poznali jeho myšlenky, přistoupili k němu a jeden z nich na něho promluvil: „Tvůj rozum pokřivil celou tvou bytost. Chceš-li vidět svět ducha, musíš se dívat duchovníma očima. Musíš použít duchovní zrak, ne rozumové cvičení logiky. Tvá věda se zabývá hmotnou skutečností. V tomto království však můžeš použít jen moudrost, která pochází z lásky a úcty. Je škoda, že si nabereš k srdci Mistrova slova: „Jestliže se zcela nezměníš a nebudeš jako malé dítě, nevstoupíš do nebeského království.“ Je zřejmé, že toužíš vidět duchovní pravdu. Kdybys netoužil - kdyby tvůj život a myšlenky byly jen zlé - neviděl bys nebe, které teď vidíš, ani z dálky. Dokud se však neunavíš svou pošetilostí a neobráteš se, budeš stále bloudit světem a tlouci svou filosofickou hlavou o skutečnost. Teprve potom získáš skutečné porozumění a budeš schopen se s radostí obrátit k Božímu světu.“

V určitém smyslu je celý prostor i čas duchovní. Boží přítomnost proniká vším. Všichni lidé tedy žijí v duchovním světě. Každý z nás je duchovní bytostí oblečenou do smrtelného těla. Existuje ovšem i další rovina skutečnosti, do níž náš duch odchází a ve které žije po fyzické smrti. Tu lze chápat jako jakýsi mlhavý soumrak mezi slavným světlem nebeské blaženosti a chladem a temnotou smrti. Již v tomto životě se vydáváme na cestu, která určuje, kudy vstoupíme do posmrtného světa. Odtamtud se obrátíme buď radostně ke světu, nebo vzpurně k temnotě.

Sadhu Sundar Singh (1889-1929), indický konvertita ke křesťanství

vysypal, jako u Skuhrova mnoho, u Piňovic něco, i u města na některých místech potlouklo, a u fary prošlo. Otavy nebyly krom sem a tam některých míst u potoka neb pramene, žádné - z farských luk tak rozsáhlých, sklídilo se jen 3 ½ fůry - tak i z jetele nebyla otava žádná. Obilí před časem zrálo a doschlo, a tudíž málo sypalo.“ Brambory počaly schnout, pak však přišel vydatný déšť. Poněvadž se však brzy musely vydobývat, nedozrály a valem hnily. (Ale např. u Smolince přišel déšť dřív a úroda brambor byla zachráněna.) Následkem horka, sucha, kalné a teplé vody trpěl i dobytek. Hojně se rozšířila tzv. slezinná sněť, která např. ve Strašicích a Kolvěně napadla i koně. V Rožmitále padlo této nemoci za obětí 70 kusů hovězího dobytka. Každý měl strach „zdali svůj chlív nebude mít brzo prázdný“, proto ani nevyháněli dobytek na pastvu.

V říjnu po posvícení zavítal k nám opět pan kardinál. Ačkoliv na všech jeho panstvích došlo k nesmírným škodám, přesto daroval pro chudé 100 zl.

Odstavec, který následuje není již tak idylický. Je důkazem toho, že nejen farníci měli někdy problémy s faráři, ale i naopak. „*Ten rok se také pozdvíhli Hutečtí noví činžovníci, i ti ze Starého Rožmitála a nechtíce platit činži zuřivě a opětně žádali u c. k. krajského úřadu a místodržitelství, aby jim pozemky jakožto dědičné přirknuté byly. Vděčnost to za dobrodiní od p. faráře Zachara jim prokázaná! a spolu lákáni příkladem, že prvnější činžovníci tak laciným způsobem k pozemkům přišli. Jednání o tom naleznou nástupcové v archivu a spolu si vezmou výstrahu, jak zde láska, není-li opatrná a na přísné spravedlnosti se nezakládá jenom k nevděku, urputnosti, krádeži církevního jmění a hříchu vedou. Tentýž rok měla se spadlá zahradní zeď farská postavit, k čemuž dobrotný Kněz P. Patron ihned material dobrotně povolil i řemeslníky zaplatit chtěl, a osadníci jen přívóz a nádeníky obstarat měli, což v celku na sumu 90 zl. vypočteno bylo; a Hutečtí, ti, kteří všickni od farských gruntů živi jsou a je míru za 18 zl. dostali, byli ti první, kteří svůj povinný příspěvek odepřeli, a tak skrze ně stavba na úřední cestu - na dlouhá a dlouhá vyjednávání odkázána být musela. Vděčnost a spolu kletba, když církevní jmění se odcizí!*

(Pokračování příště)

Ivana Hoyerová

Zprávy a oznámení

Bohoslužby v domově důchodců

Mše sv. v rožmitálském domově důchodců budou slouženy ve čtvrtek 18. srpna a 1. září vždy od 15.00 hod.

Sbírky na bílení městského kostela a na potřeby diecéze

Nedělní sbírky v měsíci srpna a září budou určeny na bílení a další opravy městského kostela jak bylo už uvedeno výše. Výjimkou bude neděle 21. srpna, kdy je sbírka určena na potřeby diecéze.

Mše u kapličky v Sedlici

V sobotu 27. srpna bude sloužena mše sv. u kapličky v Sedlici. Začátek je od 20.00 hod.

Cyklistický výlet s dětmi a táborák

V neděli 28. srpna se uskuteční farní výlet pro děti na kolech. Délka trasy bude asi 20 km. Odjezd od fary v 15.30 hod. Po návratu se uskuteční na faře ještě táborák na rozloučení s prázdninami. Začátek posezení u ohně bude v 18.30 hod. Bližší informace podá pan Milan Hochmut.

Zkouška sboru

V pondělí 5. září od 18.00 hod. se v městském kostele uskuteční první zkouška doplněného chrámového sboru. Zveme všechny, kteří se chtějí zapojit. První vystoupení sboru je plánováno na výročí posvěcení městského kostela 8. 10. 2005. Neváhejte a přijďte! Těšíme se na Vás!

Dovolená duchovního

Od pondělí 5. do soboty 17. září budu čerpat dovolenou. Intence mší sv. odsloužím v místě pobytu. Zastupovat bude opět pan vikář Charypar z Březnice. Případnou změnu doby konání bohoslužby v neděli 11. září včas oznámím.

V dalším odstavci věnuje se pisatel návštěvě jeho Eminence Knížete arcibiskupa a kardinála Bedřicha ze Schwarzenbergu. Píše: „*Jeho milostivost potěšila každého.*“ Kardinál zde pobyl od 22. do 28. října 1857. Podělil dary prosebníky, které cestou potkal a zanechal zde ještě 120 zl. k rozdělení chudým. Nezapomněl ani na kostel. Na vánoční svátky nechal poslat z kláštera Voršílek v Praze „*krásný mešní ornát v ceně 58 zl., pak 2 komžičky pro ministry, 1 černou štolu, 4 korporály*“ a další.

V září byl zdejší starší kaplan P. Josef Vlasák přeložen do Zachotína, kde působil zprvu jako administrátor a později jako skutečný duchovní správce. P. Boš o něm píše: „*Maje své dědičné jmění, užíval je šlechetně k podporování chudiny a vedl příkladný, právě kněžský život, požívaje zasloužené úcty.*“ Na jeho místo, avšak s titulem mladšího kaplana nastoupil P. Václav Švec, bývalý kaplan v Dolní Cerekvi.

Již v roce 1856 žádaly obce Bezděkov, Pňovice, Skuhrov a Hoděmýšl o přískolení do Rožmitála. V jejich snaze je podporoval i předešlý duchovní správce P. Faehnrich. V dubnu 1857 byli dopisem z konzistoře bezděkovští „*odmrštění*“.

Zápisy roku 1858 nemohou začít jinak, než zhodnocením klimatických podmínek počátku roku: „*Sněhu v zimě na tento rok bylo málo, čímž se stalo, že zem hluboko promrzla a že, když po jaru sníž sešel, voda do země vniknout a ji napojit nemohla. Před Božím Tělem přišel sice hojný déšť, přece však bylo sen na mnohých místech velmi málo. Od té doby nepršelo po celý červen, větrem a pamem vypráhlo všecko, ozim počal před časem zráti, jeř schnout a povstalo obávání veliké. ... Konečně 10. července seslal Bůh vydatný déšť, čímž všecko okřálo a zotavovalo se.*“

V červnu byl také štafírován hlavní oltář v městském kostele, za což bylo „*štafírovi Stoklovi*“ z dobročinných sbírek zapláceno 60 zl. 40 kr. V dubnu bylo také posláno 27 zl. 53 ½ kr. na pomoc Bělčicím (tehdy Bělčici), kde při velikém požáru lehlo popelem 35 domů.

P. Boš se také dosti podrobně věnuje jakémusi sporu „o vodu“: „*Poněvadž si mlynář Podkostelský (vlastně jeho stárek Zeman pocházející z Hutí) všecku vodu tekoucí z nového rybníka svojit, tím by farské louky, které tou vodou povodněné bývají, náramně utrpěly, zadaná stížnost stran toho ke kníž. arcib. hospodářskému úřadu. Povolání k protokolnímu výsledku starší pamětníci P. vrchní fořtmistr Kraus, František Svatoň - hrobař z Luhu, Lang - vrchnostenský dohlížitel ryb, Jeníček - meřič uhlí z města. Tito tři poslední udali, že pamatují louku Břiveckou, jakýžto rybník, že do toho rybníka tekla všecka voda z nového rybníka potokem prostředkem louky pod novým rybníkem jdoucím a přes cestu do Břiveckého padajícím. Řečičtě toho potoka ještě znáti jest. Do nynějšího potoka šla jen zbytečná voda, která z oného hlavního potoka přetýkala a pak z jalové trouby Břivecké. Když onen potok za času p. faráře Česaného od něj zasypán byl, poněvadž rybník Břivecký byl zrušen, byla voda toho potoka svedená do nynějšího potoka, na němžto u mostu zájezek se udělal a odtud skrze troubu pod silnicí voda se vedla na louky, jakž nyní se vede. Tím dokázáno, že nejenom ta částka vody, kterou si nyní farář na louku vede, jemu náleží, nýbrž že prv celý potok a všecka voda jeho byla a že Bohužel! jenom zasypáním potoka farář sám svého práva z velké části se vzdal. Ona žaloba i výsledek její uložena jest ve farním archivu.*“

V dalším pak hodnotí sklizeň, která byla toho roku nesmírně obtížná. Neustále přšelo, polehané žito začalo hnit i pšenice klíčila na stojatě. Množství zrna vypadalo a brambory „*ohnily*“. Ovšem nezapomíná dodat: „*Přece však cena zrna byla levná, cena dobytka též.*“ A opět, snad jako podle nějaké šablony, následuje obvyklá věta: „*Lidnatost osady obnášela 7379 duší.*“

Ještě v tomto roce byly provedeny „*rozličné správký na farním stavení jako: nová okna do pokoje, dveře se vyvýšily atd.*“

Jestliže byl rok 1858 zpočátku suchý a posléze až moc vlhký, patřil rok následující „*v mnohém ohledu mezi nešťastné*“. Obsah novoročního přání francouzského císaře rakouskému vyslanci vzbudil všeobecné obavy. Nato vypukla na jaře sice krátká, ale přesto zlá válka. Rakousko přišlo o Lombardské království, státní dluhy vzrostly a daně též. Klesla hodnota peněz, obchod utrpěl. Počasí však bylo zjara krásné, sena se sklídilo dostatek a osení i louky slibovaly hojnou žeň. Leč pak nastala neobyčejná horka a sucho byla takové, že „*nebylo pamětníka, aby země tak hluboko vypráhla a vši štávy a vlhkosti zbavena byla. Kdykoliv se mráček ukázal, rozprášíl se a nebo kroupy*

Ještě k pouti na Třemšín

Po dlouhých desetiletích byla opět na vrcholku Třemšína sloužena mše sv. Stalo se tak v den mimořádně příhodný - o svátku Proměnění Páně na hoře Tábor u kapličky zasvěcené této tajemné události. Mše se zúčastnila přibližně stovka poutníků. Část se zdržela ještě i po bohoslužbě, kdy následovalo skromné občerstvení - agapé - sestávající z opékanych špekáčků, piva a limonád. Prožili jsme na Třemšíně příjemné sobotní odpoledne. I počasí nám vcelku přálo a tak můžeme říci, že pout' se opravdu vydařila a snad bude začátkem obnovy krásné tradice. Doufejme, že příště bude i více opravdových pěších poutníků, neboť i samotná cesta na vrchol má své kouzlo a duchovní hodnotu. Rád bych zde také ještě jednou poděkoval všem, kdo pout' zorganizovali a přichystali vše potřebné k jejímu zdárnému průběhu. Za rok vás všechny opět zvu na Třemšín.

Úpravy interiéru městského kostela

Kostel je domem Božím, ale zároveň i místem, kde se shromažďují lidé, aby se tu s Bohem osobně setkali. Měla by jim být dána možnost dobře slyšet Boží slovo a také dobře vidět dění u oltáře. Jen tak je možno vytvářet společenství kolem stolu.

Máme to štěstí, že se v našem městě nacházejí hned dva krásné kostely, které, ač byly postaveny v různých dobách, svědčí o zbožnosti našich předků, kteří je stavěli a následně i navštěvovali.

Městský kostel je ve své nynější podobě kostelem velmi mladým, vždyť mu letos bude teprve 100 let. Jeho vybavení je velmi prosté a nepočtené, z velké většiny novodobé. Avšak co se v honosnosti nedostává mobiliáři, to nahradí rozmanitost a krása architektonických neobarokních prvků. Ač byl vždycky kostelem pobočným, filiálním (dříve pouze kaplí), je dnes pro svoji výhodnou polohu v centru a dosažitelnost využíván k bohoslužbám mnohem častěji, než kostel farní. Avšak zatímco byl farní kostel díky restaurátorským zásahům změněn k nepoznání, a nutno říci, že k lepšímu, a stala se z něj opravdová chloubna nejen naší farnosti, ale i celého města, byl městský kostel v tomto směru poněkud zanedbáván.

Poslední oprava jeho interiéru vpravdě heroickým výkonem paní Hajerové a jejího syna, proběhla již před neuvěřitelnými 22 roky. Tehdy byl svépomocně opraven i vnější plášť kostela, který byl pak následovně opravován ještě v roce 1996. Všudypřítomná vlhkost však udělala své. Na četné okrasné architektonické prvky sedal pomalu prach, jehož vrstva je dnes již nepřehlédnutelná. Skutečně nevyhovující osvětlení interiéru nikdy zvláště nepomáhalo. A tak uzrála doba ke změně.

První vlaštovkou se stala výměna skleněných výplní dvou oválných oken v presbytáři. Žluté, neprostupné sklo bylo nahrazeno čirým, v mnohem větší míře propouštějícím světlo do tohoto posvátného prostoru. Farní rada také na jednom ze svých zasedání odsouhlasila v budoucnu vyměnit výplně všech ostatních oken, neboť jsou již z velké části popraskány.

Leč, to hlavní, vrátit stolový oltář do presbytáře, kde má správně být, a posunout lavice blíže k němu, se zprvu nezdálo tak jednoduché. Veškeré dosavadní pokusy, jak přiblížit věřící k centru bohoslužebného dění, buď zcela ztroskotaly (2. stolový oltář za P. Teřhala), nebo nebyly zcela funkční (stolový oltář uprostřed lodí, ale lavice daleko pod kůrem). A tak jsem po poradě s některými farníky rozhodl zkoušet přesunut lavice ze 3. výklenku na místo bočních oltářů a tyto umístit na původní místo lavic, jak jsem již o tom informoval v minulém čísle Farního zpravodaje.

Po shlednutí stavu omítky ve výklencích bylo rozhodnuto tyto nejdříve vybělit, neboť zde byly použity dva různé odstíny žlutého nátěru a navlhla omítka již místy odpadávala. Lavice byly silnými muži odsunuty a provizorně umístěny v blocích za sebou ve středu kostela. A zatímco doslova pár dobrovolníků tyto výklenky celý týden bílilo a dalších pár po nich uklízelo, začala se jevit varianta přemístění lavic na místo oltářů jako nevhodná, neboť ¾ kostela by pak zůstaly prázdné. A protože vše je nejlepší zkoušet, začali jsme uvažovat, zda by nebylo lepší ponechat lavice ve středu kostela. I když z toho není varianta tak estetická, jako možnost průchodu kostela středem, přesto je velice praktická, a to hned ze dvou důvodů: 1) lavice se nedotýkají stěna a ty mohou větrat, 2) do lavic je přístup z obou stran.

Stolový oltář byl přestěhován do presbytáře, který je vyvýšený, a není tedy třeba žádný dřevěný stupeň. Zprvu jsem zkoušel při bohoslužbě sedět v presbytáři za stolovým oltářem, ale později jsem shledal výhodnějším místo pod křížem. Vše je zde po ruce, dobře vidím na ambonu a snad jsem také dobře viděl a hlavně slyšel i z lavic. Díky přesunu stolového oltáře také konečně i varhaník může od varhan sledovat dění u oltáře, což dosud nemohl. Také já vidím na kůr, což usnadňuje průběh celé bohoslužby. Po zralé úvaze jsem rozhodl ponechat boční oltáře na původních místech.

Při bližení výklenků jsme se shodli na tom, že touto drobnou úpravou kostelu nijak zvlášť nepomůžeme. Je třeba vzít to z gruntu. To se ovšem těžko podaří, nepřijde-li potřebný počet dobrovolníků. Po zkušenostech s účastí na podobných akcích, zavrhl jsem možnost vykonat vše svépomocí. Když se pan Josef Drechsler nabídl, že by spolu s dalšími zedníky zaměstnanými u města, mohl tuto práci v měsíci září vykonat, velice jsem to přivítal. A tak jsme se s členem farní rady p. Hoyerem vypravili za panem starostou, zda by tuto práce v kostele zaměstnancům umožnil a pokud ano, jakou cenu by za ně město od nás požadovalo. Nutnost opravy jsem mj. zdůvodnil i letošním kulatým výročím kostela (100 let od jeho posvěcení), které oslavíme spolu s panem kardinálem Vlkem, čestným občanem Rožmitála, v den tohoto výročí 8. října 2005. Pan starosta nám vyšel vstříc, sdělil nám finanční požadavky a já jsem posléze svolal mimořádné jednání farní rady, která tuto nabídku schválila. Návrh kostel vybělit a ozdobné prvky (římasy, pilíře, sloupky) natřít barvou byl členy farní rady akceptován. Obnovení zlatých linek (stejných jako ve farním kostele) již není možné, neboť byly (až na výjimky) pečlivě přetřeny. Protože není možné počítat s linkami, přimlouval bych se za co nejvíce bílé (velké plochy - strop, výklenky ...) a světle šedé ozdobné prvky. Žlutá je sice teplou barvou a jsme na ni zvyklí, ale značně pohlcuje světlo, jehož je v kostele i tak málo. Při drobných opravách se pak velice těžko chytá její odstín, neboť se časem výrazně mění.

V době uzávěrky tohoto čísla jsem se také dověděl, že pan Drechsler nebude mít k dispozici tolik spolupracovníků, kolik původně zamýšlel. V kostele je ochoten pracovat i po skončení pracovní doby, a proto prosím všechny bližení schopné muže, aby každý z nich, dle svých možností, přišel některé odpoledne (nebo i dopoledne) pomoci. Práce tak bude rychleji dokončena a vyjde nás i levněji. Dále spoléhám na osvědčené „posunovače lavic“ a na další silné muže, kteří pomohou při stavění lešení. Pokud se dobrovolníci nenajdou, nebude možné plánované práce uskutečnit!

Všechny tyto změny, které snad přispějí nejen ke zkrášlení interiéru, ale i k jeho větší praktičnosti, by však neměly takový efekt bez radikální změny osvětlení kostela. Není zde (až na světlo nad varhanami) jediné stropní světlo, vše je řešeno z boku a to je nedostačující. Vzhledem k tomu, že téměř všechny bohoslužby zde se konají večer (v zimním období za šera či za tmy), jsou stropní svítidla (obdoba světla ve farním kostele) naprostou nutností. V presbytáři využijeme stávajícího stropního otvoru, v lodi pak velkého otvoru po lustru. Nad lavicemi bude nutné vysekat v klenbě další dva otvory. Zadní světlo bude pak svítit i na kůr, odkud již zmizela zcela nevhodná postranní svítidla, rozsvěčující se ještě (zcela neprakticky) v sakristii. Vskutku nevhodné světlo nad varhanami nahradí stropní svítidlo, které osvětlí nejen varhaníkovy noty, ale i celý prostor u varhan.

Nakonec musím zmínit i svůj úmysl zřídít z pravé místnosti tzv. zpovědní místnost, kde by kromě možnosti zpovědi v klasické zpovědnici byla dána i možnost „popovídání z očí do očí“, což jistě ocení především starší farníci, kteří již nemohou při zpovědi klečet.

Všechny tyto úpravy si vyžádají nemalé finanční prostředky (cca 50 000 Kč), což je ovšem nesrovnatelně méně, než kdybychom objednali jakoukoliv větší firmu. Vyhlásil jsem tedy mimořádné sbírky k tomuto účelu na všechny následující neděle (kromě 21. 8.) a o jejich průběhu Vás budu pravidelně informovat. Pokud by někdo chtěl přispět větším darem, nechť jej raději osobně předá mně, neboť cesta přes kasičky je značně nespolehlivá.

Chtěl bych tímto poděkovat nejen za Vaše případné finanční dary (a věřím, že, jak je tady zvykem, hojně), ale i za cenné rady některých farníků, kterým není stav našeho městského kostela lhostejný. Společně s vámi doufám, že těmito změnami učiníme městský kostel opravdu důstojným stánkem Božím. K tomu všemu vás prosím o modlitby.

P. Ivo Prokop

Z historie 17. část - P. František Boš (1.)

Po předčasné smrti P. Jana Faehnricha byl kardinálem Bedřichem ze Schwarzenbergu starorožmitálským farářem ustanoven P. František Boš, který se do Rožmitála, tentokrát již podruhé, přistěhoval 27. června 1857. Žil zde až do své smrti v roce 1883 a o jeho životě se dozvídáme z pozdějších zápisků kaplana Josefa Lhotského.

František Boš se narodil 14. ledna 1813 ve Smolči (dnes Bechyňská Smoleč) v čp. 3 na osadě sudoměřické u Bechyň rodičům Vojtěchovi a Dorotě roz. Honzové. Brzy přišel o oba rodiče. Protože byl synem z druhého manželství, neužil moc láskyplné péče a na studiích se musel živit sám. Studoval na gymnáziu v Jindřichově Hradci a byl vždy „*prvním premiantem*“. Poté studoval filosofii v Praze. Nato byl přijat za alumna (bohoslovce) pro Budějovickou diecézi a po teologických studiích v Praze byl o svátku Zvěstování P. M. 25. 3. 1836 biskupem Arnoštem Konstantinem Růžičkou (biskupem v letech 1815-1845) vysvěcen na kněze a ještě téhož dne byl ustanoven osobním kaplanem blatenského děkana P. Karla Trnky. 4. 1. 1841 byl ustanoven druhým kaplanem ve Starém Rožmitále a po smrti prvního kaplana Vojtěcha Kuny se stal 16. 6. 1842 prvním kaplanem starorožmitálským. Po smrti Fr. Šolleho administroval zdejší faru a 7. 7. 1854 odešel do Vonšova. 2. 1. 1856 se stal farářem v Nové Cerekvi a r. 1857 se do Rožmitála vrátil jako farář. Byl to muž velice vzdělaný a jeho vědomosti upoutaly i samotného biskupa Jana Valeriána Jirsíka (biskupem v letech 1851-1883), který jej 18. 11. 1858 jmenoval tajemníkem Blatenského biskupského vikariálního úřadu a dne 13. 2. 1865 konzervátorem křesťanských starožitností v tomtež vikariátu a konečně dne 16. 7. 1867 i biskupským notářem. Po rezignaci blatenského vikáře byl jmenován i biskupským vikářem blatenským a školním dozorcem na obecných školách téhož vikariátu a konzistoriálním radou. Přestože byl tak učený a zastával vysoké úřady, byl povahy tiché a skromné. Spokojoval se s jednoduchým nábytkem a skromným šatstvem. Nejevil velkou náklonnost k hospodářství a protože měl dobré srdce „*byl ze všech stran šízen a okrádán*“. Jen díky jeho nesmírné šetrnosti, se neocitla fara v mínusu. Poslední roky jeho života poznamenaly útoky ze strany farníků, jejich neuctivé a pohoršlivé chování k němu je odsouzenímhodné. A tak tento duchovní pastýř, velice vzdělaný člověk, který, ač zastával tolik důstojných úřadů, přec zůstal v jádru tichým a skromným, dožil svůj pozemský život v naprostém odcizení od některých svých oveček. Nevděk světem vládne. Ale vezmeme to hezky popořádku.

Jeho zajímavými zápisy je pokryto 12 stran farní kroniky. Hned obsah prvního odstavce je pro tohoto pisatele tak typický. V první řadě totiž shrnuje klimatické podmínky roku, všimá si především kvality úrody, vše vyčísľuje a uvádí ceny. Ač jako učenec nejevil dle P. Lhotského moc velkou náklonnost k hospodářství, stejně se zde projevuje jako řádný kněz - hospodář, neboť k faře tehdy patřilo i velké farní hospodářství. Směle jej také můžeme považovat za prvního rožmitálského meteorologa, neboť stavu počasí věnuje velkou pozornost a píše o něm velice konkrétně. Vzhledem k tomu, že zápisky zřejmě pořizoval až koncem roku, musel si během roku dělat své vlastní poznámky, nejspíše do kalendáře. A dělal si je velice pečlivě a svědomitě. Zároveň si z jeho zemědělských poznámek můžeme udělat jasný obrázek o tom, že rozmary počasí nejsou příznačné pouze pro tuto dobu, ale sužovaly i naše předky, kteří, zcela odkázáni na úrodu vydobytou ze země vlastními rukama, na tom byli nesrovnatelně hůře než lidé doby dnešní, jimž stačí zajít do některého z obchodů a vše potřebné si jednoduše koupit. Nebylo tehdy roku, v němž by nezaúřadoval některý z živlů. K tomu se pak družily nemoci a války. Jen nebyla média, která by o všem okamžitě informovala. Lidé žili skromně, nemajíce žádné informace předem (předpovědi počasí), odevzdávající se plně do rukou Božích.

Dle P. Boše byl rok jeho nástupu, tedy rok 1857 „*suchý, pro kteroužto příčinu zvlášť málo zelené píce pro dobytek se urodilo*.“ Zatímco „*obilí bylo dosti laciné, seno a sláma na vysokou cenu vystoupily*.“ Důvodem byla úroda předešlého roku 1856, o němž se zmiňuje jako o „*požehnaném*“, tudíž byly dostatečné zásoby a obilí tolik nepodražilo. I přes značné sucho se však v roce 1857 urodilo dostatečné množství brambor. Tento „*zemědělský*“ odstavec pak uzavírá věta z úplně jiného soudku: „*Počet duší byl tento rok 7181*.“ Tohoto čísla si obzvlášť povšimněme, neboť se nám dnes o něm může již jen zdát.